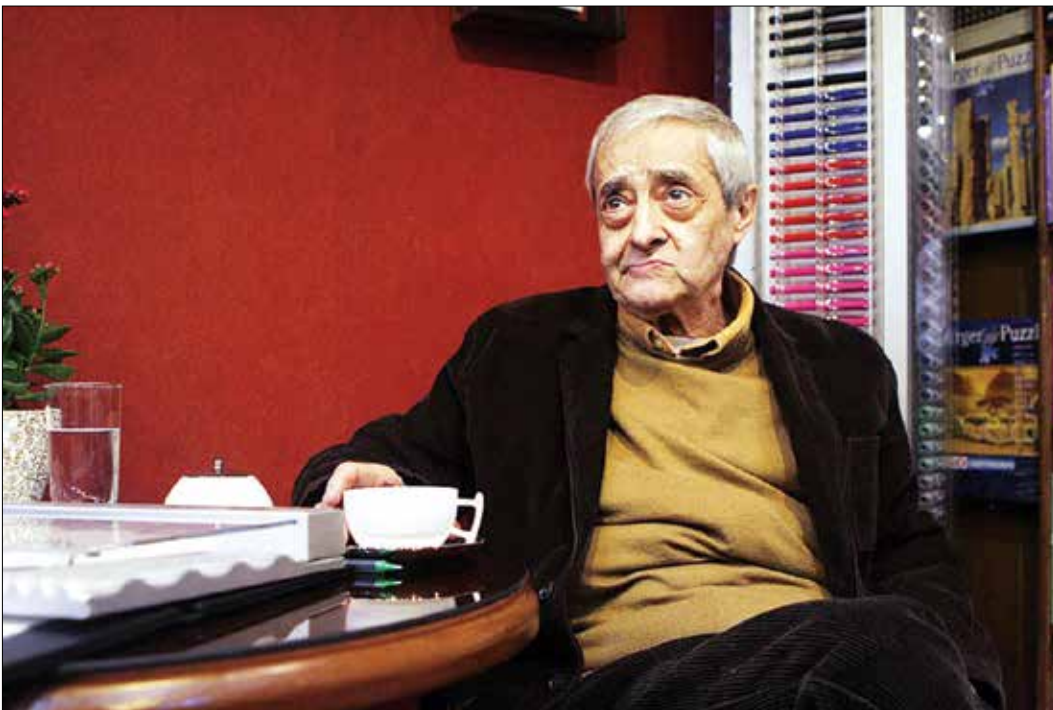

زندگی در همه جا...

احمد رضا احمدی در شعرها و قصه‌هایش ما را به دیدن جهان از منظری دیگر دعوت می‌کند

که شعرهایشان عموماً ذهنی، دیرآشنا و بغرنج بوده‌اند. وقتی که غرق هستی به مانیفست فکر نمی‌کنی، تنها به ذوق و اشراق، معطوف هستی که همیشه در میدان عمل نمود پیدا می‌کند. از این‌رو، فقط و فقط می‌نویسی. آنقدر که چون انگشت‌شمار شاعران ادبیات فارسی ما می‌توانی به ادبیات تثبیت‌شده خود برسی و بر آن پافشاری کنی؛ زیرا این ادبیات، سرشار از عواملی است که تو به علت تمرکز شهودبرانگیزت، با آن بیشتر از دیگران درگیر بوده‌ای و ناخودآگاه تولیدت را بهتر می‌شناسی. پس می‌توانی تکیه و تأکید بیشتری بر شناخت از این پدیده داشته باشی و معرفتی از این گونه، جسارت را در پی دارد. جسارتی که با وجود همه دشنام‌ها و انکارها، شاعر را به ابرام و ادامه بیشتری سوق می‌دهد؛ از همین‌رو است که امروز می‌بینیم، ادبیات احمد رضا احمدی (شعر، نثر، کودک) سرشار از مولفه‌ها و پیشنهادهایی است که پیش از او در این حیطه و به‌ویژه شعر، سابقه نداشته است و تثبیت این پیشنهادها در نتیجه ایستادگی احمد رضا احمدی و کج‌نبودن باری که برداشته تحقق یافته است. همان‌طور که می‌دانیم یکی از عوامل شگفتی‌ساز در هنر و شعر، ایجاد تصادف‌هایی است که منجر به غافلگیری می‌شوند. از همین‌رو، یکی از اهرم‌های شگفتی‌ساز در شعر احمد رضا احمدی،

وقتی از دیدی فراگیر به مجموعه آثار پرشمار احمد رضا احمدی (شعر، قصه و نمایشنامه) نگاه می‌کنیم، به این دریافت می‌رسیم که او هم دچار وضعیت غرق است. این مشخصه به‌نظر درعین سادگی، ویژگی‌ای مهم و انکارنشدنی است که به آسانی از کنارش گذشته‌ایم. در یک چنین وضعیتی است که شاعر متمرکز به هر لحظه است. می‌تواند با تمام این لحظات و آنات یکی شود و به قول خودش «آن طرف روزمره هر چیزی» را ببیند؛ فضایی که سراسر درد حیرت خواهد بود. اینجاست که چون استحاله‌ای به وقوع می‌پیوندد، شاعر، پیاپی و مدام، به «گفت» می‌رسد. به «گفتی» که انعکاس واقعیت فضای زیستی خاص خودش است و دیگر فکر نمی‌کند که پیش از این، گل‌ها و میوه‌ها و پرنده‌ها و باد و پاییز و درخت و... چقدر تابه‌حال در شعرش زندگی کرده‌اند و تکرار شده‌اند. شاعر به شکلی غریزی درک کرده که همیشه بخشی از اشیای ناشناخته خواهد ماند. پس در رویارویی با زندگی و عناصر سازنده آن از نگاهی مستتر فاصله می‌گیرد و بسیار بدوی می‌بیند. به همین علت، فضاهای شعرهایش ابرکنیو و در دسترس‌تر می‌شود؛ زیرا تصویرهایی که می‌سازد این خاصیت را دارند. از این‌رو، آثار برآمده از چنین ادراکی در تضاد و برخلاف شعرهای دیگر شاعران عرفان‌زده و درون‌گرای یک دوره از شعر معاصر ماست

سامان اصفهانی شاعر و منتقد

هنگامی که دیوان شاعران تأثیرگذار و بحث‌برانگیز ادبیات سنتی ایران را ورق می‌زنیم، درمی‌یابیم که شاعرانی از این دست، رفتارهایی مکرر در فضاها و عناصر شعری ویژه خودشان داشته‌اند و این مشخصه در شعرهای منسوب به امضای آنها بسامد چشمگیری دارد. شاید از خودمان پرسیم چرا بیدل، مولانا، حافظ، سعدی و شاعرانی از این دست، بسیاری از غزل‌های دیوان‌شان را حذف کرده‌اند و چرا این همه تکرار و تأکید؟! اما نکته اساسی اینجاست که آنها دچار یکی از ابتلاهایی بوده‌اند که نقش مهمی در بزرگی و ماندگاری هر شاعری داشته و دارد. من نام این دچاری را «وضعیت غرق» گذاشته‌ام. غرق در زیستی اشراق گونه که به بیداری‌های ناگهانی منجر می‌شود. آنها آنقدر «بوده‌اند» یا بهتر بگویم آنقدر «مُرده‌اند» که دیگر فکر نمی‌کردند، پیش از این چه چیزی نوشته و چه چیزی نوشته نشده است. مولانا، بیدل و سعدی و شاعران دیگر، در حال و حالت بازنمود حقیقت انفجارهای شهودی‌شان به‌واسطه واژه‌ها بوده‌اند. از همین‌رو، پافشاری بر تداوم این احوال و ثبت آن، یکی از بنیادی‌ترین علت‌هایی است که سبب تثبیت آن‌ها شده است.

طرح

«طرح» نخستین مجموعه شعر احمد رضا احمدی است که در سال ۴۱ منتشر شد و چاپ جدید آن توسط نشر آوانوشت در سال ۹۹ منتشر شده است. احمدی درباره این کتاب می‌گوید: این کتاب هیاهو آفرید. علی اصغر حاج سیدجوادی که سردبیر کتاب هفته بود از این کتاب استقبال کرد. مرتضی ممیز یک شعر از این کتاب را در کتاب هفته چاپ کرد، مرتضی ممیز پدر تعمیدی این شعر بود.»

بدون دریا از قایق می‌نویسم

این مجموعه شعر در سال ۹۷ از سوی نشر چلچله منتشر شده. تا پیش از این مجموعه، از احمد رضا احمدی بیش از چهل عنوان مجموعه شعر منتشر شده بود: آیا من به تو رو آوردم / پس چرا از توصیف تو عاجز هستم / یک کلامی عادی / دست و پا گیر است / و جواب هیچ سوالی را / نمی‌دهد / و آنچه پرسیدم / دود شد و به هوا رفت / تم بی‌واسطه عشق / مرا فرامی‌خواند / از دادن جواب عاجزم / آیا این آغاز مرگ است / ...

روبان قرمز

مجموعه شعر «روبا قرمز» در سال ۹۴ از سوی نشر چشمه منتشر شده. اشعار این کتاب با بیانی دلچسب از تنهایی، گذر زمان، فراموشی و رنج انسان سخن می‌گوید. اشعار این کتاب ویژگی‌های زبانی و شعری آثار متأخر احمدی را دارا هستند. آثار او بعد از گذشت سال‌ها همچنان عمق درونی و سادگی بیان روزگار جوانی‌اش را دارند. در این کتاب شور و شفع جوانی جای خود را به پختگی و غنای پیری داده است....